

## ANATOMIA DE LA MÚSICA DE JAZZ

### Capítol VI

#### El Blues segona part "Blues del quitrà"

Quan els emigrants arriben destruïts, plens de misèria i menyspreats per una societat diferent, a les grans ciutats, també portaren la seva forta dosi de llur cultura, com era per exemple els cants espirituals, i com també el blues, i que, forçosament havia de sofrir una metamorfosi, com ho havien sofert les altres manifestacions de caràcter personal, racista.

La connexió entre els blancs més directe havia de donar possibilitats al negre, assimilant els instruments que els hi eren desconeguts. El blues ja és podia expressar no solament en veu, sinó també amb música, si més no, amb música que imitava la veu, que almenys intentava reproduir les mateixes inflexions vocals, mitjança un instrument de metall com una trompeta o un saxofon.

Dins les petites tavernes de la Nova Orleans, altres de mal viure, els negres hi tenien entrada, el que no vol pas dir que tinguessin entrada a sales de balls que eren reservades exclusivament pels blancs. Però és igual, perquè la dissort els permetia d'unir-se més, i produir art i cultura per raport al que fa el seu costat.

La unió de diversos músics tocant l'un a través del que fa l'altre donava una qualitat insospitada, i, el blues va penetrà allà dins. Hores i hores els músics tocaven blues, ells sols o bé acompanyant a un cantant voluminosa i plena de qualitat artística.

Molts d'aquests músics treballaven tot el dia fent feines pesades i fer unes hores de més a la nit dins una taverna i guanyar una mica més de diners que els permetés subsistir, com per exemple el cas de Louis Armstrong, que es llevava a les 6 del matí, per anar a repartir carbó, i a les nits tocava la trompeta dins una taverna de la Nova Orleans, tot això a l'edat de 17 anys.

El blues fou la base fonamental de tota la música de jazz que pesa sobre les nostres espatlles, i molt més encara, doncs, tota la música actual de "watts" "decibelios" i altres tonteries per l'estil, s'ha basat en el blues. Des del "Boogie-boogie", que tot i essent una creació adaptant el blues a una manera de ritmar-lo, s'en va fer un abús de "ball de moda", passant per les més esgarrifoses orquestres, i el "twist", altra forma de blues degenerat, i el més sensacional crit de la joventut dels "50" el Rock-and-roll, que no fou res més que un avortament del blues autèntic; aquesta sensacional troballa d'una raça, ha sofert i segueix sofrint tota mena d'atemptats, incluint els que diuen que toquen jazz, i el que fan és quelcom que no s'hi assembla gens.

Però paradoxalment, el blues segueix creant nous intèrprets autòctons, bàsics, i segueix essent la base creadora de tots els músics de jazz i que el cultiven amb tota dignitat. El blues el trobarem a totes les orquestres més importants de jazz de tota la seva història, i la quantitat de gravacions que han quedat i van quedant és tant important com la pròpia història del jazz. Molts dels temes que sota el nom del seu creador segueixen interpretant-se a diari, són blues, com per exemple "Stomp Jones" d'E. Ellington i Strayhorn, o d'altre que ja s'identifiquen ells mateixos com el "Memphis blues" "Beale Street Blues", etc.

És ben cert que sense blues no hagués mai existit el jazz, o almenys no hagués mai arribat a les cotes que és troba avui. Ha plogut molt des de que els blancs s'adonaren que amb tot i estampant discos de la "sèrie negra" gravats i venuts exclusivament als negres, els que els compraven eren també els blancs, perquè la música "dels negres" esdevingués, i és avui la música més important del nostre segle.

Jordi Vall Escriu



C/. Minetes, 30 - Tel. 870 74 04 GRANOLLERS